

FÉBÉ

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

Kétféle kép a tükörben.

A Fébé-egyesület piliscsabai konferenciáján elhangzott evangelizáló beszéd kivonata.

Isten igéjét gyakran szokták tükörhöz hasonlítani. Jakab apostol is használja ezt a hasonlatot, levele 1. részének 23. versében. Aki figyelmesen olvassa az igét, az a maga képét láthatja abban visszatükröződni. Pál apostol a Titushoz írt levél 3. részében kétféle képet állít elénk, amit ez a tükör visszasugároz, aszerint, hogy milyen annak az embernek a lelkiállapota, aki belétekint. Az egyik kép a 3. versben van leírva. Kinek a képe ez? Minden emberé mindaddig, míg magára nem ölti a második képet, amely a 7. versből ragyog elénk. Pál apostolé is volt, míg a damaskusi úton Jézussal nem találkozott, a tied is, kedves olvasóm, vagy volt, vagy most is az. A multad képe-e ez, vagy a jelenedé, ez a nagy kérdés. Mik ennek a képnek a vonásai? Esztelenség: mert az ilyen ember még nem fogadta el azt a bölcsességet, amelyet Isten ad, hanem a maga esztelen gondolatai szerint jár. Engedellenség: mert nem enged Isten parancsainak és törvényeinek, hanem a maga akaratát viszi keresztül. Tévelygés: mert a lelki javakat is, ha egyáltalán keresi, helytelen úton keresi. Különböző kiyánságoknak és gyönyöröknek szolgálás: mert nem Istenben és az Ő dolgaiban gyönyörködik, hanem a testnek és a világnak bűnös élvezeteiben. Gonoszság, irigység, gyűlölet: mert felebarátját nem szereti úgy, mint önönmagát, hanem csak olyan mértékben, amint az az ő önzésének megfelel.

Ugy-e, rút és visszataszító kép? És mégis a te képed, míg a másik kép ki nem alakulhat rajtad, hogy te Isten kegyelméből megigazult ember légy, örököse mindannak, amit Isten elkészített számodra: üdvösségnek, örökéletnek, örök dicsőségnek. Ugy-e, ez már szép, vonzó, ragyogó kép? Vágyol-e utána?

De hogy alakulhat át a rút kép széppé? Erre megfelel a 4., 5. és 6. vers. Nem a magad erejéből és igyekezetéből, ha akármennyi jócselekedetet próbálsz is egymásra halmozni. Nem a magad igyekezetéből és érdeméből, hanem Isten irgalmasságából. Istennek ez az irgalmassága, jóvolta, megmentő és megtartó szeretete alászállt a földre Jézus Krisztus által s elvégezte a mi megigazulásunkat. Mire van hát még szükség? Arra, hogy te, a magad bűnösségét és jóra való tehetetlenségét elismerve, ezt hittel elfogadd. Mert akkor Istennek Lelke elvégzi rajtad az Ő titokteljes és csodálatos munkáját, az

ujjászületést, amely mint egy lelki fürdő elmosza a bűneidet, akkor egész életed megújul a Szent-Lélek munkája által, s te mint Istennek megváltott, szabaddá lett gyermeke dicsőítheted Őt, s hittel elfogadhatod mindazt a drága ajándékot, amelyet elkészített számodra.

Nézz bele a tükörbe, de figyelmes, őszinte és alázatos lélekkel. Az első képet veri vissza? Az illik még rád? Akkor fordulj oda Istenhez, s kérd tőle ujjászülő, megújító Szent-Lelkét.

Vargha Gyuláné.

Bizonyosság.

Monod Adolftól, a híres prédikátortól (1802—1856) megkérdezte valaki: „Hogyan jutott az Urnak ilyen megismerésére és miként kapott ilyen bizonyágtevő erőt az Urtól?” A következőket felelte:

„Már régen hívő lelkész voltam, de éreztem, hogy valami hiányzik az életemben. Amikor az Apostolok Cselekedeteiből olvastam az apostolok életében megnyilvánuló bizonyágtevő erőről és az apostolok győzedelmes életéről és összehasonlítottam az én életemet az ő életükkel, mindig szégyeltem magamat és nem tudtam rájönni, hogy hol van a hiba. Egyszer is az íróasztalomnál ültem és ezek felett gondolkoztam. Talán az Uron múlik? Megfogyatkozott az ő szeretete, nem érvényesek már az Ő ígéretei, vagy Ő változott meg? Nem, a baj csak bennem rejlik. De hol? Számtalanszor kértem az Urat: „Fogadj el engem, a tiéd szeretnék lenni.” De csak nem jutottam tovább. — Ettől kezdve másképen csináltam. A lelkemen átvonult mégegyszer, amit mon-

dott: „Aki hozzám jő, semmiképen ki nem vetem.” — „Áron vételtetek meg, dicsőítetek azért az Isten a ti testetek és lelketekben, amelyek az Istenéi.”

Láttam, hogy a kereszthalál által bebizonyította, hogy Ő engem el akar fogadni, megváltott és már régen tulajdonának tekint. Erre térdre borultam és egész egyszerűen, de átérve annak fontosságát, amit teszek, mondtam, — nem mint annyiszor: „Uram, én a tied szeretnék lenni, fogadj el engem,” — hanem: „Uram én a tied vagyok.” És ez ténnyé vált az életemben.”

Én a tied vagyok. Az én akaratom a tied: ez egy hitbéli álláspont. Montad már ezt a te Uradnak, nem csak mint szólásmódot, hanem mint egy szent fogadalmat?

„Évtizedek multak el azóta — folytatta Monod — és nem kértem többé az Urat, hogy én az Ővé lehessenek. De nem tudok eléggé hálát adni az Urnak azért, hogy én az Ővé lehetek.”

A hit fontosabb, mint az érzelmek.

Az igaz hitből él és nem érzelmekből. A hitnek nincsen köze az érzelmekhez. Az érzelmek csak az előcsarnok, a hit a szentély. Az érzelmek sohasem hozhatnak isteni eredményeket. Az érzelmek a természeté és a földé, míg a hit Istennek és a mennynek a tulaj-

dona. Az érzelmek magukkal foglalkoznak, míg a hit Krisztust keresi. Az érzelmek befelé és lefelé tekintenek, amíg a hit ki- és felfelé tekint. Amíg érzelmek a sötét-ségben és a kétségben hagynak minket, addig a hit világosságához és békességhez juttat.

Ő tudja.

Redern Hedvig

Tudod Te minden gondom, terhem,
Te állítál helyemre is,
Tudod, mily gyenge testem, lelkem,
De hű kezed előbbre visz.

Mily békességet ad, hogy érzem:
A mának terhéet is tudod,
S tiéd minthogyha voln' egészen,
Ugy gondolsz rá, úgy hordozod.

S a nap forró hevétől néha
Fáradt fejem ha meghajol,
Győzelmes biztató hang kél a
Szívemben: „Jézus tudja jól!”

Ford. Vargha Gyuláné.

A vízbe fulladt sas.

Egy barátom hosszú tengeri útról érkezett. „Islandból visszafelé jövet — mondta — néhány élő sas volt a fedélzeten. Egyik vízbefulladt útközben.”

A sas vízbe fulladt. Olyan különös volt ez nekem. Hisz sasszárnyak a tengerek felett is keresztülrepülnek. Le volt talán nyirva a szárnya? Nem, de fogságban nőttek fel. Nem tanultak sohasem repülni. Az egyiket szabadon bocsátották a fedélzeten. Először nyugodtan sétált. Miután a fedélzet szélére ugrott, kiterjesztette a szárnyait és nagy ívben zuhant le a vízbe. Nem tudta fenn tartani magát!

Ott küz lött a hullámokban. Csak most vette észre a veszélyt. Kétségbeesetten csapdosott a szárnyaival, de szárnyai nem emelték fel.

Olyan fájdalmas volt — mondta barátom — ezeknek a nagy szárnyaknak a teljes tehetetlenségét látni. hullámok levonták.”

Van ez gyakran az emberi életben is. Isten tökéletesebb szárnyakat adott nekünk, mint a sasnak: a hit az ima szárnyait. Ezekkel felszálltunk egy olyan világba, ahol a hit és a halál nem érhet utól bennünket.

Oh be sokan nem használják a szárnyaikat és végül a mélységek mélységeibe zuhannak. Petersen Skovgaard.

Vagy a mennybe, vagy a pokolba.

Egy előkelő hölgy utazott a vonaton, az út meredeken vitt lefelé. A hölgy megjijedt.

— Kalauz úr — kérdezte — mi történik, ha a vonat csúszni kezd?

— A vezető fékez.

— És ha a fék eltörik?

— Akkor beállítja a kettős féket.

— És hová jutunk, ha ez sem tart?

— Vagy az égbe, vagy a pokolba — felelt a kalauz — aszerint, ahogyan megérdemeltük.

És te?

A bölcs Omar ben Nahib seikhez elment Hasszán nevű öccse és így panaszkodott:

— Családomban a legnagyobb rendetlenség uralkodik. Minden öszsze-vissza megy.

— Igen, én ezt már régen látom, — bölintott az aggastyán.

— Ennek ezentúl meg kell változni — szölt Hasszán.

— Itt volna már az ideje. De mit akarsz csinálni, hogy az állapotok otthon megváltozzanak?

— Éppen azért jöttem, hogy elmondjam neked a tervemet és jóváhagyásodat kérem. A legnagyobb fiamat a te fiadhoz akarom küldeni a nagy városba, hogy megtanítsa emberségre. A másik kettőt apai szigorral akarom rendre szoktatni. A lányomat azonban hozzád szeretném hozni, bölcs seik, hogy te tanítsd meg a kötelességeire.

Az aggastyán átható szemeit Hasszánra függesztette. Amikor szólásra nyitotta száját, a szavak lassan, de határozottan és nyomatékkal hangzottak:

— És te, Hasszán?

Hasszán lehorgasztott fejjel ment ki a szobából. A családja körébe visszatért a csend és békesség, anélkül, hogy kemény terveit végrehajtotta volna.

Zeituni Haig.

(Folytatás.)

Sok ellenségeskedést kellett el-
tűnőnk; a gregoriansz egyház, ami-
hez tartoztak és amelyet olyan na-
gyon szerettek, hallani sem akart
róluk. Nem értették meg, hogy miért
nem elégti ki őket a vasárnapi is-
tentisztelet és a mise? És az evan-
gélíkusok sem értették meg, hogy
miért nem csatlakoznak hozzájuk
ezek az emberek, akiknek a komoly
gondolkozásában nem kételkedtek.
Ők azonban zavartalanul haladtak
tovább útjukon és nagy volt az örö-
mük, amikor egy fiatal hívő lelkész
jött D.-be. Egy kis közösséget ala-
pított, aminek a neve Christossa
Sirez (Krisztus kedvelői) volt, aminek
az volt a célja, hogy Isten segítsé-
gével az evangélium fényét vigye be
az egyházba. Boldog hittel néztek a
jövő elébe. De egyszerre kitört a vihar.
A kis Zeituni várost kiürítették, la-
kóit kifűzték a pusztába, a halálba.
Haigot és barátját, mint „politikailag
gyanus“-t, valószínűleg az esti össze-
jövetelek miatt, Maraschba vitték fog-
ságba. Ott voltak összezsúfolva egy
szoros terembe százan és százan.
A szabadsághoz szokott hegyi lakók
megbetegedtek és elsovadtak a do-
hos levegőben, de a hitük megma-
radt. Az Új-Testamentum mindig
dágább kincs lett a számukra és Jé-
zus közelségét mind jobban érezték.
A többi fogoly örömmel hallgatta, ha
beszéltek nekik arról az örömről és
békességről, amit az Úr Jézusban
találtak és az ő szeretetéről, amitől
a halál sem választhatja el őket. Nap-
nap után hurcoltak el közülök egye-
seket, hogy valamelyik nyilvános té-
ren kivégezzék és néhány hét után
Haigra és Assadurra is sor került.
Ők készen voltak. Hisz ez volt szá-
mukra a hazamenetel napja, hisz az
Ő szeretett Urukhoz mehettek az örök
dicsőségbe.

Kint a szabad téren egy nagy
tömeg gyűlt össze: kíváncsi és gú-
nyolódó mohamedánusok, síró és
szomorkodó keresztyének, akik még
egyszer akarták látni a két jó bará-
tot. Engedélyt kértek rá, hogy vala-
mit mondhassanak; megkapták az
engedélyt:

„Kétfélét akarunk nektek mon-
dani. Az első: ártatlanul ítélték el
bennünket, de megbocsátunk ellen-
ségeinknek. A második: tudjuk, hogy
mi a mi Istenünkhöz, Atyánkhoz és
a mi Urunk Jézus Krisztushoz me-
gyünk, aki a vérén váltott meg
minket.“

Halálos csend lett a körben. A
gúnyolók elhallgattak és elosontak,
mialatt a hóhér végezte a munkáját.
Ki az a hatalmas Jézus, akinek a
nevét vérfolyamok sem tudják el-
mosni?

Rohner Beat ix.

Gondolatok.

*Semmi sem teheti gazdagabbá az
életet, mint az a tudat, hogy az Úr itt
van!*

*Az ígéreteket ne hagyj csupán vilá-
gítani, hanem ragadd is meg azokat.*

*A lelkünkben kell mindig, hogy egy
csendes szentély legyen, ahova a világ
zaja nem jut el. Itt ebben a csöndben
találjuk meg a kapcsolatot a mennyei.*

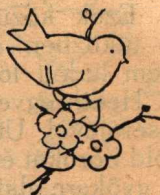
*Az Úr Jézus megismerése, az egyet-
len megoldás minden problémára.*

*Nekünk nem kell megvédeni a Bibliát
megvédi önmagát.*

*Keresztyénnek lenni, annyit jelent
összeköttetésbe jutni a Golgotán az
Úr Jézussal.*

J. Wasserzug

Kedves olvasóink figyel-
mét szeretettel felhívjuk arra,
hogy I. félévi előfizetésük ju-
nius végével lejárt. Kérjük
annak mielőbbi szíves meg-
újítását (a mellékelt posta-
utalvány felhasználásával)
mert a következő számot má-
csak azoknak küldhetjük el,
akik a II. félévi előfizetést be-
küldötték.

Gyermekeinknek!

A kutyacsibe.

Margit néni elmond most néktek egy különös történetet, ami valóban megtörtént:

Hideg novemberi nap volt. A kilenc éves Bandi beszaladt a nagymamájához és már messziről kiabálta:

— Nagymama, nagymama, a Tiszának gyönyörű fiai születtek, de úgy fáznak szegénykék, hogy a kert végéig hallatszik a sirásuk, vinnogásuk.

A nagymama erre odaszólt a Marinak:

— Pusztítsátok el a kis kutyákat, ebben a nagy hidegben úgymeg fagynának, ne kinlódjanak szegények.

Nagyon elszomorodott erre Bandi és kegyelmet akart kérni a kis kutyák számára:

— Nagymama kérem. olyan szépek azok a kis kutyák: az egyik hófehér, csak a két füle fekete, a másikkak meg az arca fekete. A harmadik meg sárga, a fél füle fehér, a másik meg fekete. A negyedik meg szakasztott olyan, mint a mamája. Legalább ez a négy maradjon életben.

De a nagymama ez egyszer kérelhetetlen volt.

— Nem lehet fiacskám, nem bírják ki ezt a hideget. Jobb lesz nekik így! Látod, nekik szegényeknek nincs meleg ruhájuk, sem fűtött szobában nem lakhatnak!

Bandi bánatos

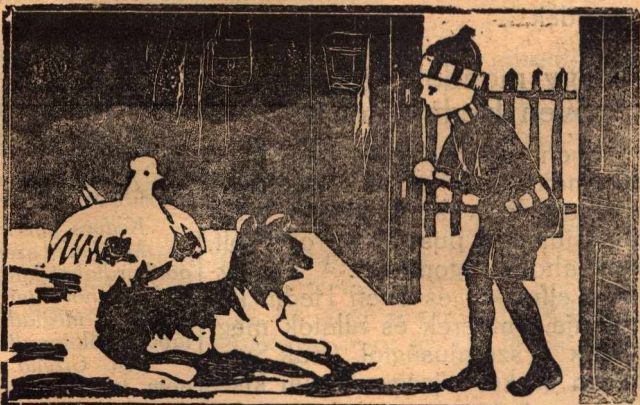
szívvvel, könnyezve szaladt ki az istállóba, hogy legalább még egyszer láthassa a kis kutyákat és búcsút mondhasson nekik.

De vajjon mi az? Az istálló környéke csendes. Jaj, hátha az a Mari már végre is hajtotta a halálos itéletet?! Szivdobogva közeledett az istállóhoz és reszkető kézzel nyitotta ki az ajtót. Mit gondoltok, gyerekek, mit látott? — Ott feküdt a Tisza és vidáman vakkantott feléje, mintha mondaná:

— Nézd milyen pompás gondozót kaptam a gyermekeimnek, pótol meleg ruhát, meleg szobát.

A közepén ott ül a nagy sárga, búbos kotló és meglegedetten pislog és kotyog az ő kis csudálatos négylábu csibéinek, melyeket betakart a szárnyaival. Bandinak meg mintha azt mondaná:

— Látod milyen csoda történt az éjjel. — Az este elzavart az a gonosz Tisza. Bánatomban el is mentem az ülőfára és ott aludtam. Reggel már lestem, hogy mikor megy el Tisza az istállóból és besurrantam. Képzeld csak, egy sereg vinnogó kis jószágot talál-

tam, az éjjel kikeltek a tojásból a csirkéim. Gyorsan betakargattam őket a szárnyaimmel, — nagyon fáztak már szegénykék. A Tisza ugyan újra idetolakodott, de nem bánt már, megférünk ketten is.

Lelkendezve szaladt be Bandi a nagymamájához és mondta el a történeteket. Most már aztán a nagymama is kegyelmet adott a kiválasztott négy kis kutyának.

Két hét múlva megnéztük a kis családot. A búbos éppen sétálni vitte a kis kutya-csirkéket, a Tisza meg utánnuk ballagott. A kis kutyák elbarangoltak és csodálva bámultak meg mindent. Egyszerre csak valami nagy madár repült el felettük és a búbos ijedten hívta őket össze és ők megértették a tyukanyó hívó szavát: odamenekültek a puha, meleg szárnyak alá. A tyukanyó sárgás tollai közt olyan kedvesek voltak azok a sötétszinű, négy-lábu apróságok.

Isten kegyelme csudálatosan gondoskodott ezekről a kis kutyákról, de ti rólatok még csudálatosabban gondoskodik. Ne felejtetek! És mégegyet láthattok ebből az igaz történetből: A kis kutyák megértették a kotló szavát és engedelmeskedtek neki. Vajjon ti hányszor hallottátok már hiába a hívó szót? Keressétek ki a Bibliából Luk. 13:34-et. Az Ur Jézus hív titeket is, — meneküljeteك hozzá, mert nála van menedék.

Hogy mondott köszönetet Sven Hedin Istennek?

Sven Hedin a nagy világotató elmondja, hogy egyik ázsiai utazása alkalmával egy víztelen sivatagra jutott. A puszta nagyobb volt, mint ahogy ő gondolta. A vízkészletük elfogyott és Sven Hedin karavánja, emberek és állatok meghaltak a szomjúságtól. Csak Sven Hedin és két hűséges ázsiai kísé-

rője maradt életben. Ezek közül is az egyik elmaradt útközben, a nagy szomjúságtól nem tudott tovább menni és Sven Hedin egyedül maradt utolsó kísérelőjével. Útközben láttak egy zöld borókát és azt gondolták, hogy a gyökere alatt bizonyosan víz van. Utolsó erejük megfeszítésével ásni kezdtek, de vízre nem találtak. Sven Hedin társának is elfogyott ez ereje és az úton fekvé maradt.

Egyedül botorkált tovább Sven Hedin. Éjszaka volt, nem látott semmit sem. Egyszerre szárnycsatogást hallott maga előtt. Egy vadkacsa repült fel a vízről. Néhány lépésre tőle víz volt. „Köszönetet mondtam” — írja — „Istennek a megmentésemért.” Elővette a csajkáját és merített a vízből. Lassan és sokat ivott. Mialatt a vizet itta, érezte, hogy újra éled és a szive erőteljesebben és gyorsabban kezdett verni. Azután tüzet gyújtott, hogy két elmaradt társa a tüzet messziről látva, új erőt merítsen.

Amikor hajnalodott, lehuzta a csizmáit, megtöltötte vízzel, kötéllel összekötötte, vállára akasztotta és visszafelé indult. Az éjszakai lábnyomok mentén haladva rátalált két elhagyott társára. Megitatta őket a csizmából és így új erőt gyűjtve folytathatták utjukat. Ők is megmenekültek.

Gondolatok-e már arra, hogy milyen kegyelem az, hogy mindig bőven ihatunk? Hogyha szomjúság vagyunk, van víz, amivel a szomjunktól olthatjuk! Víz nélkül élni nem tudnátok. Ha nem gondolatok erre, úgy adjatok érte most hálát Istennek.

A levelező-néni póstája.

Kedves gyermekek!

Mindenkit szeretettel üdvözlök, a szentgotthardiakat különösen. Milyen jó volna, ha ott, ahol nyáron tartózkodni fogtok, mindenki megláthatná rajtatok, amit kis lapotokból tanultatok!

Sch. Gizella. A 10.000 kor-t köszönöm, továbbítani fogom.

Tudakozzátok az Írásokat!

Júl. 1. I. Kir. 4:21–34. Salamon bölcsességet kért az Úrtól, s mivel ez Isten akarata szerint való kérés volt, meg is kapta. De még többet is kapott, olyant is, amit nem kért, nagy gazdagságot. Akinek bölcsességet adhat az Úr, annak földi javakat is adhat, mert a bölcs ember jól fogja felhasználni az anyagiakat is. Fődolgo azonban, hogyha bölcsességet kérünk Istentől, ne avval az utógondolattal kérjük, hogy akkor majd a földi dolgokban is meggazdagodunk, hanem egyenes és őszinte szívvel kérjük, magáért a bölcsességért, amely nem egyéb, mint Istennek ismerete, az Ő akaratának és útainak megértése.

Csel. 2:1–13.

Júl. 2. I. Kir. 5:1–14. Salamon megértette Isten akaratát a templomépítésre vonatkozólag. Dávidnak életében nem készíthetett el a templom, de az Úr már Dávidnak megmondotta, hogy az ő fia fogja fölépíteni a templomot (II. Sám. 7:12, 13.). És Salamon siet eleget tenni az isteni parancsnak. Bölcsességet nyer Istentől a munka gyakorlati oldalának keresztülvitelére is. Megtalálja a megfelelő munkatársat s az alkalmas munkásokat. Aki Isten dicsőségére akar munkálkodni, annak nem kell félnie semmi nehézségtől és akadálytól. Az Úr figyelme csodálatosan kiterjed minden legcsekélyebb részletre, s bámulva tapasztalhatjuk minden lépésnél vezető és megsegítő kegyelmét.

Csel. 2:14–36.

Júl. 3. I. Kir. 6:1, 37, 38; 8:1–11. Micsoda felséges öröm lehetett az Izrael népe számára, mikor a templom elkészült, s Istennek ládáját, mely olyan régen nem volt a maga helyén, hazahozhatták s elhelyezhették igazi, állandó helyére! Milyen szent nap volt ez az egész nép életében, mikor először gyülekezhettek össze a templomban, s tapasztalhatták, hogy Isten köztök van, megjelentette előttök a maga dicsőségét, s ez a dicsőség betöltötte azt a hajlékot, amelyet gyermeki szeretettel emeltek az Úr számára! Oh, ha egy-egy ilyen nap olyan mély nyomokat hagyna minden ember szívében, hogy soha többé el ne lávoznék Istennek közeléből! De fájdalom, ez nem úgy volt akkor sem, Izrael népe közt, s nem úgy van ma sem a keresztények között!

Sir. 3:22–32.

Júl. 4. Luk. 5:1–11. Sok munka folyik felmérés, evangelizálás, s más hangzatos címek alatt, amely eredménytelen, mert nem igazán a Jézus parancsára velük ki a hálót. Ahol csakugyan Jézus a parancsoló Úr, ahol az evangéliumi munkások szeme igazán reá tekint, ott nem lehet meddő a halászás. De persze ehhez olyan munkások szükségesek, akik már meg tudták látni azt, hogy ők bűnös emberek, s

hogy az Urnak először is őrajtok kell elvégeznie a maga megtisztító munkáját, mielőtt munkába állíthatná őket. Péter is épen akkor nyerte a megbízást emberi lelkek fogására, mikor felismerte Jézus isteni szentségét, s annak világosságában meglátta a maga bűnösségét, s az a szent félelem fogta el, amely mindig kiváltja a Jézus szívéből és ajkáról ezt a biztató szót: „Ne félj, csak higgy!”

I. Pét. 3:8–15. Luk. 9:18–26. Csel. 5:34–42.

Júl. 5. Zsolt. 39. A hívő ember is sokszor jut lelki nyugtalanságba és szorongatottságra. Hiszen ezen a világon olyan fonákul megy minden! Sokszor úgy tetszik, mintha minden jóra való igyekezet hiábavaló volna, s mintha csak az igazságtalanság és gonoszság győzedelmeskedhének. Talán neked is voltak már ilyen nyugtalan érzéseid és fájó gondolataid? Ne avval igyekezzél magadat megnyugtanni, hogy lám, a kegyes Dávid is így kesergett, hanem tanul meg tőle elsősorban is azt, amit a 8. versben olvashatsz: „Te benned van bizodalom.” Aztán gondold meg, hogy te föltekinthetsz arra, akire Dávid még nem tekinthetett, a megfeszített és fellamadott Krisztusra, s alázd magadat nyugtalanságaid, kétségeid miatt, hogy Ő aztán fölemelhessen és megvigasztalhosson.

Csel. 2:37–47.

Júl. 6. I. Kir. 8:12–30. Salamon jól megértette azt, hogy a nagy és felséges Isten az egeknek egei sem foghatják be, annál kevésbbé egy emberi kézzel csinált templom. De azt is tudta, hogy amit az ember Isten parancsára készít, s Istennek felajánl és odaszentel, azt Ő szeretettel elfogadja, a magáévá teszi és megszenteli. Isten előtt semmi sem tulságosan nagy, és semmi sem tulságosan kicsiny, Ő a mindenség Ura, de ha te a te parányi lételedet neki adod át, Ő azt szeretettel elfogadja és megszenteli. S ha te a te házatad, a te lakásodat neki ajánlod föl, úgy Ő kész abban is ott lakozni s templommá avatni azt.

Csel. 3:1–11.

Júl. 7. I. Kir. 8:33–53. Salamon arra kéri az Urat, hogy a templomot úgy áldja meg, hogy aki abban könyörgéssel fordul Ő hozzát, azt meghallgassa. De nem úgy érti ezt, hogy a templom valami babonás búcsujáró hely legyen, ahová akár milyen szívvel jön valaki, ott az imádsága meghallgattassék. Salamon nem felejté el kéréseihez odacsatolni azt a feltételt: „ha hozzád megtérnek”, „ha az ő bűnükből megtérnek”, „ha teljes szívékből és lelkőkből megtérnek.” Mert hiszen ez a föltétel annak, hogy Isten meghallgassa az imádságot, hogy megkegyelmezzon és igazságot szerezzen a bűnös embernek. A mi számunkra már megszerezte az igazságot Jézus a Golgotán. Ő reá kell néznünk, s az Ő

nevében könyörögnünk, ha meghallgattatást akarunk várni.

Csel. 3: 12—26.

Jul. 8. I. Kir. 8: 54—66. Nem csak a templomra kér áldást Salamon, hanem a népre is. Mit érne nekünk, ha a templomban áldottak volnánk, ha ott meghallgatná Isten az imádságainkat, de ez az áldás nem nyugodnék a mi egész életünkön? Épen arra van szükségünk, hogy Isten úgy magához hajthassa a szívünket, hogy mindennapi életünkben is mindig az Ő utaiban járjunk, s megtartsuk az Ő parancsolatait és rendelkezéseit. Ezt az áldást kéri Salamon és a maga népére; ezt kell nekünk is kérnünk magunkra és a mi népünkre.

Csel. 4: 1—12.

Jul. 9. I. Kir. 9: 1—9. Salamon sem kivétel a többi ember közül, a maga népe közül. Mint ahogy ezeknél is föltételhez van kötve Istennek áldása, úgy önála is. Vele is csak addig lehet az Úr, míg ő is az Úrral jár, ha eltávolzik az Úrtól, eltávolzik tőle az Úr is és az Ő áldása is. Akiket az Úr felelősségteljes helyre állított, azoknak különösképen elől kell járniok az Isten iránt való engedelmisségben, a hűségben, az alázatosságban. Aki az Isten által reá bízott magasabb egyházi, vagy világi hivatalt, vagy Isten országának munkájában reábízott vezetést ragadománynak tekinti, amelyet a maga előnyére és dicsőségére akar kihasználni, az súlyos ítéletet von magára. De aki hűségesen sáfarkodik, annak életéből gazdag áldás áradhat ki sokakra.

Csel. 4: 13—23.

Jul. 10. I. Kir. 10: 1—10. Séba királyné-asszonyát az Úr Jézus példa gyanánt állítja oda a zsidó nép elé, (Luk. 11: 31) de példa gyanánt állhat mi előttünk, keresztények előtt is. Mert imé, Séba királynéját annyira vonzotta a Salamon bölcsességéről és gazdagságáról szóló hír, hogy nem sajnált semmi fáradságot, csakhogy ezekről személyesen meggyőződhessek. A keresztények pedig mennyit hallanak Jézus bölcsességéről és gazdagságáról, s milyen hideg, közönyös szívvel tudnak mégis késlekedni, vesztegelni, s nem indulnak meg, hogy személyesen győződjenek meg mindenről. Pedig, ha Séba királynéja abban a felkiáltásban tört ki, hogy felét sem mondták el előtte mindannak, amit most lát és tapasztal, úgy a megtérő bűnösnek azt kell vallania, hogy ezredrészét sem mondták el annak, amit most lát és tapasztal.

Zsoltár 1.

Jul. 11. Máté 5: 20—26. Sokan vannak, akik nem akarnak tudni Jézus istenségéről, nem ismerik el Őt Megváltójuknak és Királyuknak, csak egy kiváló tanítót látnak benne, aki megfogalmazta a legszebb és legtökéletesebb törvénykönyvet, a hegyi beszédet. S nem veszik észre, hogy a hegyi beszéd épen úgy felfedi Jézus istenségét, mint Pál apostolnak bármely, általuk

elvetett nyilatkozata. Ki más merhetne olyan magas mértéket felállítani, amelyeni Jézus itt felállít, mint maga Isten? Gyarló, bűnös ember bizonyára nem. Próbálj meg a hegyi beszéd követelményei szerint élni, s meg fogod látni, hogy megváltásra, Megváltóra van szükséged.

Róm. 6: 3—11; Máté 21: 28—32; Csel. 8: 26—38.

Jul. 12. Zsolt. 40. Egy olyan léleknek a vallástétele ez a zsoltár, aki sokat tapasztalt már Istennek kegyelméből, bűnbocsánatot, szabadulást, bizonyágtévő erőt, de aki egyuttal azt is tapasztalja, hogy az igaznak sokat kell szenvednie, s újra meg újra odamenekülnie a kegyelem forrásához, hogy abból új erőt merítsen a további küzdelemre. Ezek ma is Isten gyermekeinek tapasztalatai. Ne fáradj el a Hozzá menekülésben s Ő nem fárad el a segítségben.

Csel. 4: 24—37.

Jul. 13. I. Kir. 11: 1, 2, 4—13. Valamely bűnhöz való ragaszkodás mindig az Istentől való eltávolodást vonja maga után. Hiába odozott fel az Úr száz kötelek alól, ha a százegyedik még fogva tart, nem vagy szabad. S hány lélek van ma is épen azzal a kötéllal megkötözve, mellyel Salamon király volt, a tisztátalanságnak, paráznaságnak kötélevél! S a bűn megtermelte a maga gyökölcsét, elfordította Salamon szívét az Úrtól. S így van ez ma is, s így van ez nem csak evvel a bűnnel, hanem bármelyikkel.

Csel. 5: 1—16.

Jul. 14. I. Kir. 11: 14, 26—43. Egyik bűn szüli a másikat, s a bűn maga után vonja a büntetést. Salamon szive elfordult az Úrtól, s az Úr ellenségeket támasztott ellene. Nem minden ellenséget az Úr támaszt. A Sátán is támaszt ellenünk ellenséget, ha hivek vagyunk az Úrhoz, de ezektől nem kell félnünk. De mikor az Úr büntet bennünket azzal, hogy ellenséget támaszt ellenünk, akkor van okunk felni és magunkat megalázni. Ne várjuk be, míg Isten büntetni kénytelen. Ma van a kegyelmi idő, meneküljünk bűneinkkel idejekorán a kereszt alá, hogy el ne vétessék tőlünk a mennyei örökség.

Csel. 5: 17—25.

Jul. 15. I. Kir. 12: 1—19. Sok ifju nem hajlandó azt elismerni, hogy szüksége van az idősebbek, a tapasztaltabbak tanácsára. Inkább hallgat a magafajta, tapasztalatlan ifjakra, a „modern”-ekre, akik lenézik és kinevetik az ősi, elmaradt öregeket. S aki nem hallgat nálánál okosabb, tapasztaltabb emberek tanácsára, az rendszerint nem hallgat az Úr tanácsára sem, hanem a maga feje után jár. Ez pedig ifjunak, öregnek egyaránt veszedelem. Csak az alázatosoknak adja Isten az Ő kegyelmét, aki pedig alázatos, az tud másoktól, elsősorban pedig az Úrtól tanácsot elfogadni.

Csel. 5: 26—42.

Vargha Gyuláné.